

WSOY

Pää kylmänä, Jenna Sakai

DEBBI
MICHIKO
FLORENCE

DEBBI MICHIKO FLORENCE

☼ Pää kylmänä,
Jenna Sakai★

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Just Be Cool, Jenna Sakai

Text copyright © 2021 by Debbi Michiko Florence
Published by arrangement with Rights People, London
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2022
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48103-5

Painettu EU:ssa

*Omistettu anam caralleni Lynn Bauerille,
joka on aina rinnallani*

Yksi

Vain hölmöt kärsivät sydänsuruista.

Fiksut ihmiset suojelevat sydäntään, enkä minä ole tyhmä. Kaukana siitä. Lukitsin sydämeni holviin ja heitin avaimen pois, ettei kukaan voisi tallata sitä jalkoihinsa. Siksi sydämeni oli yhä ehjä, vaikka Elliot Oxford oli jättänyt minut juuri ennen joululomaa.

Kaksi viikkoa myöhemmin selviydyin ensimmäisestä koulupäivästä loman jälkeen ilman, että Elliotia mainittiin kertakaan. Paras ystäväni Keiko Carter ei sanonut hänestä koulussa mitään. Kun olin vielä isän luona Teksasissa joululomalla, Keiko lähetti tekstiviestin ja kysyi, oliko kaikki hyvin. Minä en vastannut. Tänään koulussa Keiko katsoi minua monta kertaa merkitsevästi ruokatunnilla, mutta ymmärsi sitten yskän. Nyt minun tarvitsi vain vältellä Elliotia koulun lehtikerhossa. Eihän meidän ollut mikään pakko työskennellä yhdessä. Elliotin vältteleminen olisi helppoa kuin mikä.

Harmi vain, että törmäsin Elliottiin, kun olin menossa loke-
rolleni koulun jälkeen. Siis kirjaimellisesti.

Minulla oli kiire päästä kerhoon ja käännyin kulmasta liian nopeasti. Minä ja Elliot törmäsimme toisiimme. Minun olkalaukkuni tipahti olalta ja tömähti lattialle. Me kumpikin kumarruimme samaan aikaan ja löimme päät yhteen.

”Au!” Suoristauduin ja hieroin otsaani.

”Se oli vahinko”, Elliot sanoi ja ojensi laukun minulle.

Sieppasin sen häneltä. Minulla ei ollut aikomustakaan jutella hänen kanssaan.

Elliot silmäili minua. ”Sinä olet leikannut tukan. Ja värjännyt sen.”

”Älä”, mutisin. Nykäisin paria lyhyttä turkoosia suortuvaa. Värjäsin tukan usein silloin, kun minulla oli paha mieli, mutta nyt olin vain kaivannut jotain uutta: uusi vuosi, uusi sävy. Tai niin minä ainakin väitin itselleni.

”Jaa.” Elliot puristi huulet yhteen.

Heilautin laukun olalle, ja me seisoimme siinä vaivaantuneina.

”Oletko sinä menossa lehtikerhoon?” Elliot kysyi.

”Miten niin? Toivoitko sinä, että olisin lopettanut sen?”

Elliot kurtisti kulmiaan. Minusta tuo ryppy kulmakarvojen välissä oli ennen söpö. Ei enää. ”Miksi sinun pitää aina olla niin vihainen?” Elliot kysyi.

”Miksi sinun pitää aina arvostella muita?”

”Ei se ollut arvostelua. Se oli huomio. Loistava reportteri panee kaiken merkillä. Kyllä sinun se pitäisi tietää.”

Taasko tuo sama vanha virsi? ”Loistava reportteri on myös objektiivinen.”

”Mikä on vähän vaikeaa, jos silmät salamoivat koko ajan.”

”Se on fyysisesti mahdotonta”, tiuskaisin.

”Sitä sanotaan metaforaksi”, Elliot totesi tyynesti.

Argh! Minä vihasin tuota alentuvaa sävyä. Päätin jättää loke-
rolla käynnin väliin. Käännyin ympäri ja lompasin lehtikerhoon. Yksin. Juuri niin kuin halusinkin.

Pyyhälsin luokahuoneeseen ja vilkaisin ympärilleni. Opettaja Fontes ei ollut vielä tullut. Hän kävi aina hakemassa kahvin koulun jälkeen, mutta jätti oven meille auki. Laskin, että meitä oli seitsemän. Vain Elliot puuttui.

Ohitin pöydän, jossa istuin ennen Elliotin kanssa. Meidän huoneen toiseen päähän ja istuin Isabella Bakerin viereen.

”Moi!” Isabella sanoi. Hänellä oli kultaista luomiväriä, joka kimmelsi ruskeaa ihoa vasten. ”Oi! Ihana tukka!”

”Kiitos!” Hymyilin.

”Oliko sinulla kiva loma?”

”Aika kiva.” Olin viettänyt koko kahden viikon loman isän luona. Ensimmäinen joulukuussa kotoa, ilman että olimme koko perhe yhdessä. Onneksi edes sää oli melko samanlainen Teksasissa kuin Etelä-Kaliforniassa. ”Miten sinun loma meni?”

”Loistavasti! Sisko tuli kotiin yliopistosta ja auttoi minua vaatteiden suunnittelussa.” Isabella vilkaisi minun taakseni. ”Missä Elliot on?”

Ai niin. Olin unohtanut tämän. Minun täytyisi kertoa kaikille, että me olimme eronneet. ”En tiedä”, vastasin.

”Sieltä hän tulee!”

Käännyin katsomaan ja jep, siinä hän oli. Elliot astui sisään, ja tällä kerralla hän ei ollut suoraan nenän edessä, vaan pysyin tarkastelemaan häntä kaukaa. Hänellä oli yllään sinivihreä ruutupaita, reisitaskuhousut ja Vansit. Pähkinäruskeat hiukset olivat vähän ylipitkät, kuten ennenkin, mutta minä pidin niistä sellaisina. Ne tuoksuivat aina kookokselta ja olivat silkinpehmeät. Rintaa puristi. En saisi enää ikinä koskettaa Elliotin hiuksia. Käännyin nopeasti eteenpäin.

Isabella äännähti, kun Elliot istui huoneen toiselle puolelle meidän vanhalle paikallemme.

”Onko teillä riitaa?” Isabella kysyi kuiskaten.

Minä pidin Isabellasta. Ihailin hänen kirjoitustyyliään ja vaatemaakiaan. Me kumpikin pidimme T-paidoista, joissa oli iskulauseita ja näyttäviä kuvioita. Minulla oli tänään paita, jossa oli Sandra Oh -sitaatti ON KUNNIA OLLA AASIALAINEN, ja Isabellalla paidassa luki SUURI ON KAUNISTA. Paitsi että minulla oli tapana käyttää T-paitojen kanssa farkkuja, mutta Isabellalla oli yleensä värikäs hame.

Oli paras tunnustaa. Repäistä laastari irti, niin kuin Keiko aina sanoi.

”Me erottiin”, sanoin madaltamatta ääntäni.

Isabella haukkoi henkeä. Caitlin ja Laurel vilkaisivat viereisestä pöydästä ensin minua ja sitten Elliotia. Seurasin heidän katsettaan. Elliot jutteli Carlosin ja Thean kanssa. He istuivat yleensä samassa pöydässä meidän kanssamme. *Siis Elliotin kanssa*, korjasin mielessäni.

”Mitä tapahtui?” Isabella kysyi. Hän näytti yhtä huolestuneelta kuin Keiko silloin, kun kerroin uutisen hänelle päivää ennen lähtöä isän luo. ”Te olitte niin täydellinen pari.”

Ai täydellinen? Eihän sellaista olekaan. Elliot oli suuri virhe. Luulin, että suhde toimisi, koska hän oli söpö ja kumpikin halusi tulla kirjailijaksi. Seurustelu oli ajanhukkaa. Niin kuin esimerkiksi minun vanhemmillani. He kerskuivat ennen, miten heidän ensitapaamisensa oli kuin sadusta, ja antoivat toisilleen yllellisiä lahjoja hääpäivinä. Kuusitoista vuotta ja miljoona riitaa myöhemmin he erosivat.

Onneksi opettaja astui juuri silloin sisään kädessään jättisuuri kestopöytä täynnä jääkahvia. Olin helpottunut, kun minun ei tarvinnut vastata Isabellalle, mutta myös iloinen, että olin saanut asian kerrottua. Ehkä kukaan ei enää kysyisi Elliotista mitään.

”Päivää, toimittajat!” Opettaja hymyili ja nojasi pöytänsä. ”Viime lukukaudella opimme, miten sanomalehti saadaan kasaan. Tarvitaan tutkimustyötä, haastatteluja, kirjoittamista, toimittamista ja myös suunnittelua, taittamista ja tuottamista. Tällä lukukaudella astutaan pois mukavuusalueelta. Teidän ensimmäinen tehtäväanne on kokeilla aihealuetta, johon ette välttämättä ole aiemmin tunteneet vetoa. Palautus on ensi torstaina. Tiedän, että aikaa on vähän, mutta teidän täytyy oppia toimimaan ripeästi, jos haluatte työskennellä sanomalehdessä. Ja tiedän kyllä, että me emme oikeasti julkaise lehteä. Tämä kerho on oppimista varten, jotta olette valmiita astumaan tositoimiin lukiossa.” Opettaja katsoi muistivihkoaan ja alkoi jakaa tehtäviä.

”Elliot, urheilu.”

Pidätin naurua. Minä tiesin taatusti paljon enemmän urheilusta kuin Elliot. Useimmat ihmiset tiesivät urheilusta enemmän kuin Elliot. Tästä tulisi hauskaa.

”Ben, sinä saat hoitaa Pacific Vista -koulun uutiset ja ilmoitusasiat. Caitlin, kirjoita vähintään 250 sanan artikkeli valitsemastasi aiheesta.”

Caitlin naputti kynällä vihkoa. Hän oli meidän valokuvaajamme ja taiteilijamme.

Opettaja jatkoi: ”Thea, sinä kirjoitat hienoja elokuva-arvosteluja. Kokeile kirjoittaa yksi tai pari kirja-arvostelua. Brody, urheilu-uutisten sijaan saat laatia mielipidekirjoituksen. Eikä aiheena saa olla amerikkalaisen jalkapallon loppuottelu.”

Kaikki nauroivat. Brodykin nauroi ja näytti opettajalle peukkua.

”Carlos, laadi sinä esittely uudesta luonnontieteiden opettajasta Shahista.”

Carlos, joka oli kerhon ainoa kahdeksaluokkalainen meidän seitsemäsluokkalaisten joukossa, kirjoitti vihkoonsa. Minä, hän ja Elliot laadimme yleensä erikoisartikkeleja. Minä keskityin ympäristö- ja kulttuurikysymyksiin, ja Carlos ja Elliot kirjoittivat lähinnä paikallisuutisia ja koulun uutisia.

”Jenna”, opettaja nyökkäsi minulle, ”sinulta haluaisin saada henkilökohtaisen esseen.”

Korvissani alkoi humista. Henkilökohtaisen esseen? Pyörittelin sanoja suussani kuin ne olisivat olleet vierasta kieltä. Henkilökohtaisen. Esseen. Mitä järkeä oli kirjoittaa sellainen sanomalehteen? Henkilökohtaisissa esseissä puhuttiin tunteista ja kerrottiin pikkutarinoita ja muuta hyödytöntä. Ne eivät olleet uutisia. Sitä paitsi tunteista voi kirjoittaa vain, jos ylipäänsä tunsu jotain. Siinä ei ollut mitään mieltä. Minua kiinnostivat vain tosiasiat ja objektiivisuus. Juuri siksi halusin toimittajaksi!

Uppouduin niin ajatuksiini, etten kuullut loppuja tehtävänantoja.

Käännyin katsomaan Isabellaa. ”Minkä aiheen sinä sait?” Hän kirjoitti yleensä muodista, musiikista ja popkulttuurista.

Isabella huokaisi. ”Erikoisartikkelin. Tutkivaa journalismia.”

Se olisi ollut täydellinen tehtävä minulle. ”Onko sinulla jo jokin idea?”

Isabella pudisti päätään niin, että tummat kiharat liehuivat. ”Onko sinulla?”

Pyörittelin silmiäni. ”En ole tainnut koskaan nähdä henkilökohtaista essetä sanomalehdessä.”

”Totta kai olet. Esimerkiksi ne nykyajan rakkaustarinat *New York Timesissa*.”

”Ai mitkä?”

Isabella hymyili. ”Äiti pitää niistä. Tavalliset ihmiset kirjoittavat kokemuksiaan rakkaudesta ja toivosta.”

Heilutin jalkaani. Tuo kuulosti kamalalta ja *ihan* liian henkilökohtaiselta. En kuitenkaan sanonut sitä ääneen Isabellalle. ”Hmm”, sanoin sen sijaan. ”En ole tainnut lukea niitä.”

”Kannattaa lukea. Jotkut niistä ovat aika uskomattomia”, Isabella sanoi. ”Autaa minua keksimään, mitä voisin tutkia.”

Nyökkäsin. ”Jos minä olisin saanut tuon aiheen, tutkisin, millä rahoilla koulun ruokala remontoitiin kesällä. Oletko katsonut sitä kunnolla? Se on superhieno. Kuulin, että koko summa tuli joltain nimettömältä lahjoittajalta. Sen on täytynyt olla tosi iso. Sitä paitsi vanha ruokala oli ihan hyvä. Miksei niitä rahoja käytetty johonkin tärkeämpään, niin kuin vaikka tietokoneiden uusimiseen tai meidän surkean kirjaston remontoimiseen?” Tai oikean koulun lehden rahoittamiseen.

”Vau! Hyvä idea!” Isabella alkoi kirjoittaa kiireesti, mutta lopetti sitten. ”Paitsi että sinä taisit tarkoittaa sen vain esimerkiksi.”

Kohautin harteitani. ”Se on hyvä jutunaihe enkä minä saa kumminkaan kirjoittaa siitä. Anna mennä. Ja jos tarvitset apua...” Jätin lauseen lopun roikkumaan ilmaan.

Isabella kohotti kulmiaan. ”Ai oikeasti?”

”Joo joo, tiedetään. Järkyttävää.” Minä ja Elliot olimme tunnetusti tosi kilpailuhenkisiä ja salaperäisiä, mitä artikkeleihin tuli. Kilpailu oli käynyt niin kovaksi, että opettaja oli alkanut antaa meille yhteisiä tehtäviä, jotta oppisimme tekemään yhteistyötä ja kirjoittamaan yhdessä.

”Okeiiiiii”, Isabella sanoi venyttäen sanaa. Ihan kuin hän olisi pelännyt, että perun lupaukseni.

”Hyvä siitä tulee”, sanoin. ”Keksi omaperäinen näkökulma. Yritä selvittää koulun kansliasta, kuka se lahjoittaja oli. Jonkun täytyy tietää, mistä ne rahat olivat peräisin, vaikka lahjoittaja haluaisikin pysyä nimettömänä.”

”Kiitos Jenna! Ja lue ihmeessä niitä moderneja rakkaustarinoita. Ne on kirjoitettu hyvin ja ne on varmasti aitoja, koska ne on julkaistu maailmankuulussa lehdessä.”

”Joo.” Vilkaisin opettajaa, joka oli uppoutunut juttelemaan Elliotin kanssa. Minusta henkilökohtaiset esseet eivät edelleenkään kuuluneet sanomalehteen. Eihän siinä ollut mitään järkeä. Juttelin opettajan kanssa keskiviikkona ja pyytäisin jotain toista tehtävää.

Olin erinomainen oppilas, ja opettaja tiesi sen. Hänelle sopisi varmasti, että kirjoittaisin jostakin muusta.

Kaksi

Kun tulin päivällä kotiin, Keiko oli kuistilla odottamassa. Hän pelasi useimpina päivinä koulun jälkeen koripalloa puistossa poikaystävänsä Conner Lassiterin ja tämän ystävien Doug Nolanin ja Teddy Chenin kanssa. Sen jälkeen Keiko ja Conner käyttivät yleensä koiriaan ulkona, mutta Keiko oli luvannut tulla tänään meille, koska emme olleet viettäneet aikaa kahdestaan joululoman jälkeen. Oli mukava saada Keiko ihan itselleni.

Me menimme suoraan huoneeseeni, missä jouduimme harppomaan lattialla lojuvien likaisten vaatteiden, kirjojen, vielä lähes täysin purkamattoman matkalaukun ja kynien yli.

Heittäydyin petaamattomalle sängylleni ja tuijotin kattoa. Keiko istui viereeni katselemaan sotkua. Ei ollut mitenkään ihmeellistä, että laivastonsininen päiväpeitto oli mytyssä sängyn jalkopäässä. Lattialla lojuva kaaos sen sijaan oli. Keiko arvasi, ettei asiaa kannattanut ottaa puheeksi, mutta hän näytti ihmettelevältä.

"Ei se siitä johdu", sanoin ja nousin istumaan hänen viereensä.

Keiko kääntyi katsomaan minua. "Ai mistä?"

"Sinä luulet, että tämä" – viittasin lattialle – "johtuu Elliotista."

"Eikö muka johdu?"

"Ei!" Sitten sanoin hiljemmin: "Minä olen ihan kunnossa."

”Jenna”, Keiko sanoi. ”Erosta on vasta kaksi viikkoa. Sinulla on lupa olla surullinen.”

Nappasin sängyltä nallen, jonka isä oli voittanut minulle tivolista ennen kuin he erosivat äidin kanssa viime vuonna, ja puristin sitä rintaa vasten.

Keiko irrotti nallen hellästi puristusotteestani. ”Sinä voit aina puhua minulle.

Huokaisin kovaan ääneen. Kun minä en ollut tippaakaan surullinen. ”Tiedetään, mutta minä olen ihan kunnossa. Usko pois.”

”Sinä et ole puhunut koko erosta mitään.” Keiko rypisti kulumiaan. ”Ainakaan minun kanssa.”

Ihan kuin olisin muka voinut puhua siitä jonkun muun kanssa. ”Minä olen ihan kunnossa, niin kuin sanoin.”

Keiko ei inttänyt vastaan, koska hän oli minun paras ystäväni. Sen sijaan hän kysyi: ”Haluatko siivousapua?”

Heitin likaiset vaatteet vaatekaapissa olevaan pyykkikoriin, ja Keiko järjesti sillä välin kirjat kirjahyllyyn, aakkosjärjestyksessä kirjailijan sukunimen mukaan. Hän tunsu minut hyvin. Juuri kun olin sulkemassa kaapin ovea, Keikon puhelimesta kilahti tuttu tekstiviestin merkkiäni.

Vilkaisin Keikoa, mutta hän jatkoi kirjojen järjestämistä.

”Kyllä sinä voit katsoa puhelinta”, huomautin. ”Than oikeasti, Keiko. En minä ole niin herkkä. Kerro Connerille terveisiä.”

Conner ja Keiko olivat alkaneet seurustella pari viikkoa minun ja Elliotin jälkeen, mutta he olivat sitä ennen olleet ystäviä monta vuotta, toisin kuin minä ja Elliot. Ja he olivat vieläkin yhdessä.

Keiko hymyili lukiessaan viestiä ja naputti nopean vastauksen. Sitten hän katsoi minua kamalan huolestuneen näköisenä.

”Keiko”, sanoin varoittavaan sävyyn. ”En minä ole mikään pikkulapsi. Tämä ei ole minun vanhempien avioero. Se oli pelkkä yläkoululaisten ihastus. Ei mikään iso juttu. Ei millään pahalla.”

Keiko katsoi minua pitkään. Väänsin hymyn huulilleni.

”Okei”, Keiko sanoi. ”Muista, että minä olen tässä, jos haluat puhua.”

Käännyin ja aloin tyhjentämään matkalaukkuja. Puhuminen ei auttanut yhtään. Kun minun vanhempani olivat eroamassa, puhuin Keikolle koko ajan. Siihen saakka, kunnes Audrey – Connerin sisko, joka oli ennen meidän paras ystävämme – liittyi seuraan. Hän oli niin tuomitseva, etten halunnut puhua hänen kuultensa. Niinpä minä vaikenin. Ja opin arvokkaan läksyn. Oli parempi olla puhumatta. Silloin minun ei tarvinnut miettiä koko avioeroa tai tuntea mitään. Kun minun ei tarvinnut puhua, pystyin unohtamaan koko jutun. Ja minä aioin suhtautua tähän eroon samalla tavalla.

”Haluatko sinä oikeasti auttaa?” kysyin. Keiko nyökkäsi niin pontevasti, että ihme ettei pää lähtenyt irti. ”Voitko hakea paperisilppurin äidin huoneesta?”

Kun Keiko meni hakemaan sitä, käännsin tietokoneen kaiuttimet täysille ja panin soimaan P!nkiä, jota oli kuunnellut toistolla koko joululoman ajan.

Keiko palasi työntäen isoa silppuria edessään, ja minä kaivoin pienen violetin kenkälaatikon sängyn alta. Musiikki soi niin kovaa, ettei Keiko voinut kysyä mitään. Hän oli fiksi. Hän ymmärtäisi kyllä sanomattakin, mitä suunnittelin.

Kun Keiko istui viereeni lattialle, hengitin syvään, avasin laatikon ja aloin selata sen sisältöä: artikkeleja, jotka minä ja Elliot olimme kirjoittaneet yhdessä lehtikerhossa, kortti sen kunniaksi, että olimme olleet kuukauden yhdessä, kuitteja ravintoloista, joissa olimme käyneet syömässä. Minulla oli sen kahvilan käyntikortti, jossa kävimme ekoilla treffeillä, ja pahvinen lasinalunen Islands-ravintolasta, jossa juhlimme kuukauden mittaista seurustelua jakamalla guacamolehampurilaisen ja ranskalaiset.

Keiko työnsi sanakaan sanomatta silppurin johdon pistorasiaan. Ojensin hänelle nipun paperia, ja hän syötti sen

laitteeseen tuhoten kaiken. Voi kun muistotkin voisi tuhota silppurilla.

Otin esiin huivin, jonka olin ostanut Elliotille joululahjaksi mutta jättänyt antamatta. Siinä oli vihreää ja keltaista, Elliotin lempivärejä. Keiko ojensi kätensä. Pudistin päätäni. Huivi ei mahtuisi silppuriin, mutten halunnut silti säästää sitä. Keiko katsoi minua merkitsevästi ja heilutti kättään edessäni. Hengitin ulos ja ojensin huivin hänelle. Keiko nousi seisomaan ja pinkaisi ulos huoneesta. Kai hän vei huivin autotallin roskaastiaan.

Vilkaisin laatikkoon, joka ei ollut vielä tyhjä. Laatikon pohjalla oli kynä, jonka Elliot oli lainannut minulle lehtikerhossa. Hän oli luvannut, että saisin pitää sen. Otin sen käteeni ja pyörittelin sitä sormissani. Kynä oli hyvin tasapainotettu ja muste oli sileää. Tämän minä pitäisin. Eihän kynä voinut mitenkään olla sentimentaalinen.

Työnsin kynän olkalaukkuun juuri kun Keiko palasi tyhjin käsin. Hän kumartui hiljentämään musiikkia.

”Puhutaan, Jenna”, hän sanoi ja istui sängylleni.

”Ei ole mitään puhuttavaa.”

”Minä luulin, että me kerrotaan toisillemme kaikki.” Keiko ei sanonut ”nykyään”, mutta se tuli selväksi muutenkin.

Minä ja Audrey emme olleet enää ystäviä, koska minä en ollut kertonut ihastuneeni Elliottiin. Ei sen ollut tarkoitus olla salaisuus, mutta minä jänistin, kun Audrey julisti seiskaluokan alussa pitävänsä Elliotista ja aikovansa saada hänet poikaystäväkseen. Kun tuli ilmi, että minulla ja Elliotilla oli jo jotain meneillään, Audrey käyttäytyi kuin olisin pettänyt hänet tai jotain. Lopulta hän kohteli itse Keikoa paljon huonommin, mutta minusta tuntui silti pahalta.

”En minä salaile mitään”, sanoin. ”En vaan halua käydä koko juttua taas läpi.”

”Okei”, Keiko sanoi, muttei kuulostanut kovin vakuuttuneelta. ”Minä olen tässä, jos tarvitset minua.”

”Voi hyvänen aika, Keiko”, puuskahtin. ”Tiedetään! Sinä olet hokenut niin jo sata kertaa. Kaikki on hyvin! Ei minun tarvitse puhua siitä!”

Keiko räpytti silmiään ja alkoi sitten suoristaa peittoja.

Huokaisin. Ei ollut reilua kiukutella Keikolle. Hän oli aina valmis auttamaan. Aina. Eikä hän koskaan tuominnut minua.

”Hei kuule”, sanoin. ”Meillä on tänä lukuvuonna lehtikerhoa vaan maanantaina, keskiviikkona ja perjantaina. Me voidaan olla yhdessä koulun jälkeen tiistaisin ja torstaisin.”

Keiko hymyili.

”Me voidaan käydä yhdessä katsomassa Connerin korispelejä tiistaisin”, ehdotin. ”Ja minä voin tulla katsomaan, kun sinä pelaat poikien kanssa. Kunhan minun ei tarvitse pelata.”

”Tehdään torstaisin jotain ihan kahdestaan”, Keiko sanoi. ”Ei minun tarvitse pelata joka päivä.”

”Mitä Conner siitä sanoo?”

Keiko pudisti päätään. ”Me nähdään koko ajan. Minä haluan olla myös sinun kanssa.”

Hymyilin viimeinkin.

”Ja sinä voit tulla meille lauantaisin viettämään koko perheen peli-iltaa.”

”Kuulostaa hauskalta.” Olin viimeksi ollut mukana Keikon perheen peli-illassa ennen vanhempieni avioeroa.

”Minun pitää kyllä varoittaa, että äidistä on tullut tosi kilpailuhenkinen”, Keiko sanoi. ”Hän saa vielä joku päivä Dougin ja Teddyn itkemään.” Keiko nauroi.

En ollut tajunnut, että kaikki pojat kävivät Keikolla pelaamassa. Se tuntui vähän pahalta. Ihan kuin olisin joutunut ulkopuolelle.

”Ja kai sinä syöt aina koulussa meidän kanssa? Oli mukavaa syödä yhdessä tänään.” Keiko puristi käsivarttani. ”Tästä tulee tosi kivaa, Jenna! Minusta on ihanaa, kun voidaan hengaila yhdessä.”

Niin minustakin. Ja kaikki oli sen ansiota, että minä ja Elliot olimme eronneet.

Näin oli paras. Nyt pystyin keskittymään kaikkeen, millä oli oikeasti väliä. Kouluun. Ystäviin. Lehtikerhoon. Halusin tulla jonain päivänä huippureportteriksi. Siihen tarvittiin objektiivisuutta ja omistautumista. Minun täytyi pitää huoli, etteivät typerät tunteet tulleet tielle. Täytyi olla vähän sydämetön.

Onnistuisin kyllä.

Vain hölmöt kärsivät sydänsuruista.

Jenna ja hänen ensimmäinen poika-ystävänsä Elliott eroavat, ja pettynyt Jenna päättää, että ei enää anna ihastumiselle mahdollisuutta. Mieluummin hän keskittyy opiskeluun ja ennen kaikkea tutkivan journalistin tehtävään, jossa palkintona on stipendi jatko-opintoihin. Mutta ei ole helppoa pitää pää kylmänä, kun joutuu jatkuvasti taapaamaan Elliottia koulun sanomalehden toimituksessa ja lisäksi söpö, mutta ärsyttävä Rin Watanabe tuntuu ilmestyvän kaikkialle, minne Jennakin menee.

Onneksi on myös paras ystävä Keiko, joka suuttumatta kestää Jennan oikuttelut ja kilpailuhenkisyyden. Jenna Sakain tarina on itsenäinen jatko-osa *Homma hallussa*, *Keiko Carter* -kirjalle.

"Rakastin tätä kirjaa vielä
enemmän kuin kirjailijan edellistä!
Ja Keikokin on mukana tarinassa."
– Daria, Goodreads

9 789510 481035

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48103-5